

HAROLD PINTER'İN THE ROOM (ODA) OYUNUNDA KORKU VE BARINAK İLİŞKİSİ

Erdinç PARLAK*
A.Gökhan BİÇER**

THE RELATIONSHIP BETWEEN FEAR AND SHELTER IN HAROLD PINTER'S THE ROOM

As one of the Contemporary British Playwrights, Pinter handles the reality of man in his plays. Room plays a major role in his plays. Lack of communication, warmth of a room and fear of outside world constitute most of the themes of Pinter plays. On the other hand, Pinter doesnot give clear explanation on the characters encountered unexpected events in their rooms.

Key Words: Harold Pinter, The Room, Fear and shelter, Lack of communication

İrlanda'lı oyun yazarı Samuel Beckett'in (1906-1989) ilk kez 1953 yılında Paris'te sahnelenen Waiting for Godot (Godot'yu Beklerken) oyunu o zamana kadar bilinen tiyatroya özgü kuralları bir kenara bırakıp, kendine özgü bir üslupla izleyici önüne çıkarken, bir bakıma kendisinden sonra gelecek değişik bir tiyatro anlayışının da izlerini taşıyordu. Çünkü bu oyunda bilinen tiyatro kuralları yok denecek kadar azdı. Öncelikle oyun, belirli bir olay örgüsünden yoksundu, dili kesintili ve sessizlik dolu, konu açısından ise anlaşılabilir bir bekleyiş vardı. Öte yandan Beckett'in bu oyunu kendisinden sonra gelen birçok oyun yazanını etkileyecek ve bu bağlamda Ionesco, Adamov, Albee, Pinter gibi yazarların yoğun ilgisiyle karşılanacaktır. Sahnelendikten sonra büyük yankı uyandıran Beckett'in Waiting for Godot oyununa Martin Esslin şöyle bir yorum getirir: "Oyunun konusu Godot değildir, insan durumunun temel ve ayırıcı yönü olan bekleme eylemidir. Yaşamımız boyunca birşeyleri bekleriz, Godot kısaca bekleyişimizin amacını temsil eder."¹

Dilimize "Uyumsuz Tiyatro", "Saçma Tiyatro", ya da "Us Dışı Tiyatro" diye geçen bu akım, Waiting for Godot'daki Vladimir ve Estragon'un amaçsız bekleme eylemini günümüz insanının tepkisiz ve eylemsiz tavrı ile özdeşleştirir. Öte yandan bu tiyatro geleneğinin kökeni Albert Camus'nun 1942 yılında yazmış olduğu Le Mythe Sisyphé adlı denemesine gider. Camus'ye göre "Yanılsama ve aydınlığını ansızın yitirmiş evrende insan, kendisini yabancılaşma duygusuna kaptırır. Onunki çözümü olmayan bir sürgündür çünkü gelecek vaat eden bir ülke umudunu kaybettiği gibi, yitip bir ülkenin anılarından da yoksun bırakılmıştır. İnsan ve hayatı, oyuncu ve çevresi arasındaki bu kopukluk uyum-

* Yrd. Doç. Dr., Atatürk Üniversitesi, K.K. Eğitim Fakültesi, İngiliz Dili Eğitimi, parlake@atauni.edu.tr

** Atatürk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Öğrencisi.

¹ ESSLIN, Martin, The Theatre of the Absurd, Penguin, London, 1961, s.49

suzluk düşüncesini verir”². Camus, bu çalışmasında Sisyphus yoluyla insanın içinde bulunduğu us dışılığı ele alır. Çünkü kahraman Sisyphus, kocaman bir kayayı dağın tepesine çıkarmaya çalışır ama kaya her denemesinde alındığı yere gerisin geri düşer. Bu eylem defalarca tekrarlanır. İşte bu sürekli ve sürekli olduğu kadar da anlamsız devinim olayı sonuçta hep başladığı yere geldiği için saçmadır. Bu bağlamda kahramanın dağın tepesine çıkarmaya çalıştığı kaya parçası bir bakıma yaşamın kendisidir. Her defasında yere yuvarlanan kayayı taşıyan Sisyphus ise yaşamın beraberinde getirdiği sorumluluk, alışkanlık ve görevler altında ezilen ancak bu saçmalığa bir çözüm bulamayan zavallı denebilecek insanın ta kendisidir. İnsanlar arası iletişimin aza indirildiği bir evrende konuşulan dil büyük oranda önemini yitirirken, suskunluk ve tepkisizlik kendisini daha çok hissettirir. Bir bakıma uyumsuz tarzda yazılmış oyunlarda da bu türden konuşmalara tanık oluruz. Bu gelenek doğrultusunda oyun yazar Harold Pinter üzerine Walter Kerr şöyle bir yorum getirir: “İnsan, merkezi bir bilgisayardan emirler almadan, yaşamını paylaşacağı dostlan olmadan, aklının kesin olan bir şeyi yansıtacağına güven duymadan, herhangi bir plana uyacağına inanmadan, yalnız yaşmalıdır. Özelliksiz olduğu kadar adsızdır da, boşlukta yapayalnızdır ve görevi, hareket etme özgürlüğünü kullanarak kimliğini yaratmaktır.”³

Yine Uyumsuz Tiyatro geleneğinin önde gelen yazarlarından Ionesco uyumsuzluğu şöyle tanımlar : “Saçma, amaçtan yoksun olandır...İnsan kayıptır, tüm eylemleri duygusuz, uyumsuz ve boşnadır.”⁴

Pinter (1930-), oyun yazarlığına 1957 yılında yazdığı **The Room (Oda)**, oyunu ile başlar. İnsan gerçekliğini dar olduğu kadar doğal ve yalın ortamlarda işleyen Pinter, her gün rastlanan olayları konu edinirken, sıradan olaylara derin anlamlar katar. “Oda”, Pinter oyunlarında vazgeçilmez bir öğe olarak karşımıza çıkar. Çoğu kez oyunları bir odaya öylesine konmuş birkaç karakterin dünyasını içerir. Birbirleri ile olan kopuk iletişimleri, sıcak bir oda ortamında duyulan sevinç, dış dünyaya karşı takınılan umarsız tavır Pinter oyunlarında sıkça karşılaşılan konulardır. Pinter’in kendisi de bir söyleşisinde bu konuya değinir: “ Bir odada iki insan; çoğu zaman odadaki bu iki insanın görüntüsü ile ilgilenirim. Perde açıldığında bu sorun çok etkili bir soru gibi görünür bana; peki odadaki bu insanlara ne olacak? Birisi kapıyı açıp içeri girecek mi?”⁵

Pinter, odalarında bir şekilde güven ve huzur bulmayı beklerken hiç umulmadık olaylarla yüzleşen karakterler hakkında izleyiciyi aydınlatma yoluna gitmez. Yine oyunlarında bir “kurban” söz konusudur. **The Room** oyununda bu kurban kör zenci Riley’dir. Belirsizlik, Pinter oyunlarına bilinmezlik ile karışık bir acıcılık katarken, beraberinde gerilimli bir hava da getirir. Aynı şekilde oyunlarda gözlenen suskunluk, anlamsızlık bir yana, yoğun bir anlam taşır ve oyundaki gerilimin temel aracı olarak işlev görür. Çoğu zaman kesik cümleler, yanlış anlamalar, yinelemelerle dolu bu dil, örtülü anlamlar taşır

2 ESSLIN, Martin, a.g.e., s.23

3 KERR, Walter, **Harold Pinter**, London, 1967, s.6

4 ESSLIN, Martin, a.g.e., s.23

5 ESSLIN, Martin, a.g.e., s.27

ve kendisi gibi aynı saçma eylemin temsilcilerinden Samuel Beckett'in kullandığı dil ile koşutluklar gösterir. "Çoğu zaman konuşulan sözün altında bilinen ve konuşulmayan söz vardır."⁶

The Room, her evde alışlageldik kahvaltı hazırlığı ile başlar. Rose Hudd, eşi Bert'in kahvaltısını hazırlarken, bir yandan da dışarıdaki soğuk hava ile küçücük odalarındaki sıcak hava arasında bir koşutluk kurmaktadır. Kamyon şoförü Bert, kahvaltı bitiminde dışarı çıkma hazırlığı yapmaktadır. Gerek kahvaltı gerekse giyecek konusunda Rose'un Bert'e gösterdiği aşırı titizlik, genel anlamda çocuk ve onu her şeyden sakınan anne kavramını çağırıştırır niteliktedir. Sonrasında ev sahibi gibi görünen Bay Kidd çıkagelir ve Rose ile aralarında alışlageldik kısa bir konuşmadan sonra Rose, çöp dökmek için gittiği sırada genç bir çift ile karşılaşır. Bu Sands çiftine bodrum katında oturan biri tarafından 7 numaralı odanın boş olduğu söylenmiştir. Ama gerçekte bu oda Rose ile Bert'ün yaşadığı odadır. Rose'un korku dolu tepkisi ile karşılaşan Sands çifti oradan ayrılır. Tam bu sırada Bay Kidd geri gelir ve Rose'a onu görmek için bekleyen birinden söz eder. Rose ilk anda bu görüşmeyi reddetse de Bay Kidd'in ısrarı ile kabul eder. Bu kişi kör zenci Riley'den başkası değildir ve Rose'a "Sal" diye seslenip babasının ondan eve dönmesini istediği haberini verir. Rose şaşkındır. Dışarı ile bağlantının sağlandığı tek yer olan kapıdan çıkagelen bu yabancı Rose'u tedirgin eder. Oyunun sonlarında sesini duyabildiğimiz Bert, gururla arabasını nasıl sürdüğünü anlatır. Riley'i görür görmez onu sandalyesinden yere düşürür ve hırpalamaya başlar. Riley yerde hareketsiz yatarken Rose çığlık atarak adamın kör olduğunu söyler.

Oyunun başlarında göze çarpan ilk özellik, dış dünya ile sıcak ve güvenli oda arasındaki karşılaştırmadır. Odada duyulan sıcaklık Rose'un sözleri ile verilir : " Dışarıdaki havanın çok soğuk olduğunu söyleyebilirim. Berbat. Doğru, bunu ye ihtiyacın olacak. Soğuğu buradan hissedebilirsin. Yine de oda sıcak."⁷ Bu arada bodrum katta tanımadıkları birilerinin yaşıyor olması, bu çiftte merak uyandırır. Hiç görmemişlerdir. Bir bakıma kendi güvenli ortamlarını ileride bozabilecekleri düşüncesi Rose'un sözlerinde belirir:

" Kimdir hiç görmedim. Kim acaba? Aşağıda kim yaşıyor sormam gerek. Bence senin de sorman lazım Bert. Ancak kim olursa olsun sıcacık olamaz. Sanırım oraya son gittiğimden beri el değiştirdi. Kimin taşındığını görmedim.Yani orayı ilk tutanı. Her neyse sanırım şimdi gitmişlerdir. Ama şimdi birisi taşındı sanırım. Bodrumda yaşamak istemezdim. Duvarları hiç gördün mü? Dökülüyor. Burası bana yeter."⁸

Çok geçmeden Rose'un ağzından merak dolu sözleri yine duyarız. Küçük ama sıcak

6 ESSLIN, Martin, *The Peopled Wound*, London, Methuen, 1970, s.44

7 PINTER, Harold, *The Room and The Birthday Party*, Grove Press, NY, 1961, s.95

8 PINTER, Harold, *The Room, The Birthday Party*, Grove Press, NY, 1961, s.96

odasını nemli, karanlık ve soğuk bodrum katından üstün tutarken gelebilecek tehlikelerden habersizdir denebilir. Bodrumda oturanların varlığı ile duyulan endişe devam ederken Rose'da bu insanlara duyulan merak biteceğine daha da yoğunlaşır:

"Şimdi kim oturuyor merak ediyorum. Onları ne gördüm ne de seslerini duydum. Fakat aşağıda birinin olduğunu sanıyorum."⁹

Gerçekte Rose, dört duvar arasında kendisiyle barışık bir yaşam sürdürdüğü görünümü verirken aynı zamanda korktuğu da gözden kaçmaz. Ronald Hayman'ın Rose'un korkusuna yönelik getirdiği açıklama ilginçtir: "Odanın rahatı ve güvenliği ile karşılaştırıldığı zaman dış dünyada olan değişimler, soğuk ve karanlık üzerinde yoğunluk vardır. Rose sadece evin dışındaki dünyadan korkmakla kalmaz, aynı zamanda başka odalarda yaşayan insanlara karşı da sinirli ve gergindir."¹⁰

Pinter, karakterlerin konuştuğu dil yardımı ile de duyumsanan tedirginlik ve korkuyu verme yoluna gider. Bu bağlamda kullanılan sözcükler, sıradan olmayıp, özellikle seçilmiştir. Rose'un sıklıkla kullandığı soğuk, rüzgar, karanlık gibi sözcükler gerçek anlamlarından öte, gizliden gizliye dış dünyanın tehlike dolu ortamını yansıtması bakımından önemlidir. Sözcüklere bilinen anlamların yanı sıra daha başka iletiler yükleyip kullanan Pinter'in bu yöntemi Rose'un sözlerinde açıkça gözlenir. Dışarısoğuktur çünkü tehlike doludur; oysa dört duvarla çevrili oda sıcaktır, çünkü beklenmedik tehlikelerden uzak, huzur doludur. Elsom'un deyişi ile: "Pinter'in karakterleri bazı eşyalarına ama özellikle de odalarına aşırı bir dirençle bağlıdır. Çünkü dış dünya o kadar korku verici ve karmaşıktır ki"¹¹ İşte bu nedenle olsa gerek Rose'un dışarı ile olan etkileşimi sadece eşii ile sınırlanmış, yaşamı küçük bir odaya indirgenmiştir. Gerçekte Rose'un çevresi ile arasındaki kopuk iletişimi, günümüz yaşam koşullarını çağırıştırması bakımından önemlidir. Çünkü aynı katta oturup da karşı komşusunu bile tanımayan, dahası belki de tanımak istemeyen apartman sakinlerinde gözlemlenen durumu yansıtır gibidir. Daha doğrusu bu tür insanlar her ne kadar kendi yaşamlarını başkaları ile paylaşıyor görünseler de kendi dünyalarında yapayalnızdırlar denebilir.

Bir yanda Rose kendi içinde dışarıdan gelmesi olası görünen nedenini bilmediğimiz tehlikeleri düşünerek tedirgin olurken, öte yandan Bert eşinin tersine, bu korkulardan habersiz oldukça sakin bir ruhsal yapı sergiler. Bu korkulardan dolayı olsa gerek korkunun kaynağına pek değinilmez. "İnsanlar arasındaki iletişim o denli korku vericidir ki, ilişkilerinin temelinde olan şeylerden öte, aralarında sürekli başka şeylerle ilgili konuşma vardır."¹² İletişimin ne kadar aza indirgenmiş olduğunu genç çift arasında geçen konuşmalar açıkça verir. Rose'un Bert'e kahvaltısının nasıl olduğunu sorması, üstüne

9 PINTER, Harold, *a.g.e.*, s. 96

10 HAYMAN, Ronald, *Harold Pinter*, Heinemann, 1980, s.11

11 ELSOM, John, *Post-War British Theatre*, London, 1976, s.108

12 ESSLIN, Martin, *The Theatre of the Absurd*, Penguin, London, 1961, s.274

kalın bir şeyler giymesini istemesi günlük konuşmaların sıradanlığını göstermesi açısından önemlidir. Aynı şekilde Rose'un Bert'e olan tutumu tipik bir Pinter yöntemidir denebilir. Bert'e çocuğuymuş gibi davranan Rose, bunu şu sözlerle dile getirir:

Bu iyi bir oda. Böyle bir yerde şanslısın. Sana
İyi bakıyorum, değil mi Bert?¹³

Öte yandan Bert'in eşi ile arasında ördüğü suskunluk duvarı gerçekte ilginçtir. Pinter oyunlarında genelde var olan suskun karakterlerle ilgili olarak Daniel Salem şöyle bir yorum getirir: "Pinter, suskunluğu kriket oyuncularını gibi gerilim öğesi olarak kullanır, karakterler birbirini seyrederek, bazen açıklanamaz ve ürkütücü bir şekilde tepki gösterirler".¹⁴ Karakterlerde gözlemlenen birbirine zıt özellikler Pinter'in yan ısıra öteki Uyumsuz Tiyatro geleneğindeki yazarlarda da gözlemlenen bir olgudur. Suskun Bert ve çok konuşan Rose, Beckett'in *Waiting for Godot* oyunundaki karakterler ile bu bağlamda benzerlik gösterir. Estragon sürekli değişken iken, Vladimir daha kalıcı davranışlar sergiler. Yine Estragon düşsel bir evrende yaşarken Vladimir düşlere dayanamaz. "Beckett gibi Pinter da insanın evrendeki sorunlu doğasını ve bilinmezliğini iletmeye çalışır".¹⁵

Kahvaltısını yapan Bert dışarı çıkmak için hazırlanırken Rose, sallanan sandalyesinde oturur. Bay Kidd'in gelişi ile birlikte çift arasındaki konuşma daha bir genel anlam kazanır ve dış dünya etrafında yoğunlaşır. Dışarı; odanın dışındaki dünya öyle anlatılır ki her gün defalarca yapılan "dışarı çıkma" olayı sıradan olma özelliğini kaybeder ve bir anda çok önemli bir olgu haline gelir. Gerçekte dış evrene karşı duyulan korku sadece genç çiftte yoktur. Bay Kidd de buna benzer korkular besler:

Bugün dışarı çıkmıyor musunuz Bay Hudd? Ben çıktım
doğruca geri döndüm. Doğal olarak yalnızca köşeye
kadar gittim.¹⁶

Bunun yanısıra hemen sonrasında Rose ve Bay Kidd arasında geçen konuşma iletişim bağlamında günümüz insanının ne durumda olduğunu göstermesi bakımından ilginçtir:

Rose: Aşağısı biraz nemli olmalı.

Bay Kidd: Yukarısı kadar kötü değil.

Rose: Aşağı nasıl?

Bay Kidd: Ne?

Rose: Aşağısı nasıl?

13 PINTER, Harold, *The Birthday Party and The Room*, Grove Press, NY, 1961, s.99

14 SALEM, Daniel, *The Impact of Pinter's Work*, *Artel*, vol. 17, No:1, Jan 1986, s.71

15 BROWN, J., Russel, *Modern British Dramatist, Godot and His Children*, Grove Press, NY, 1967, s.66

16 PINTER, Harold, *The Birthday Party and The Room*, Grove Press, NY, 1961, s.100

Bay Kidd: Nasıl mı?

Rose: Nemli olmalı.

Bay Kidd: Biraz, yukarıya kadar değil.¹⁷

Bir anlamda bu tür bir konuşma günümüz dünyasında gözlemlenen sıradan bir konuşmadan çok da farklı sayılmaz. Çağdaş yaşamın geldiği noktada sözcükler olabildiğince aza indirgenmiştir. Dahası, çoğu zaman sözcükler yerine sessizlik bir iletişim aracı olagelmıştır dense yanlış olmaz. Rose ve Bay Kidd arasındaki konuşmanın ilginç bir yönü de iki iyi dost görünen bu kişilerin gerçekte birbirlerini çok iyi tanımadıklarıdır. Rose ve Bay Kidd'in konuşması devam ederken Bert kendi sessiz dünyasında gazetesi ile uğraşmaktadır. Bay Kidd evden çıkmadan önce dışarıdaki dünyayı ürkütücü ve olağandışı gösteren sözler söyler:

Bay Kidd: Birazdan dışarı çıkacaksınız değil mi Bay Hudd?

Şey...Giderken dikkatli olun. Bu yollar şaka götürmez.

Yine de kamyonunuzu nasıl idare edeceğinizi biliyorsunuz

değil mi Bay Hudd? Nereye gidiyorsunuz? Uzağa mı?

Uzun kalacak mısınız?¹⁸

Bu bağlamda Bay Kidd'in son sözlerinde dış dünya ile ilintili bir korku söz konusudur. Burda Bert'e akıl hocalığı yapan Rose ve Bay Kidd onun hakkında kararlar vermekten de geri kalmazlar. Dışarı çıkıp çıkmayacağı, çıkarsa ne kadar kalacağı gibi konular Bert'ün tek başına karar verebileceği şeyler değildir. Bert'ün dışarı çıkması ile birlikte oyundaki gerilim artar ve oyun daha bir yoğunluk kazanır. Bu andan itibaren Rose, şimdi o küçük ve sözde güvenli odasında tek başınadır, ancak bu yalnızlık dışarı çıkıp genç bir çiftle karşılaşmasına kadar sürecektir. Bay ve Bayan Sands'i görünce Rose'un gösterdiği tepki ve attığı çığlık Rose'un dış dünyadan ve tanımadığı insanlardan ne kadar çok korktuğunun bir göstergesi gibidir. Isınmaları için çifti evine davet eden Rose'un buradaki gerçek amacı onlara yardım etmek olduğu kadar, kim oldukları ve nerden geldiklerine yönelik merakıdır da aynı zamanda. Öte yandan Sands çiftinin de çok garip bir birlikteliği söz konusudur. Birinin dediğini öteki yalanlarken özellikle Bay Sands'in tavırları daha bir tedirgin ve şüphe uyandırıcıdır. Bunun yanısıra Rose'un evine davet ettiği çiftle çok geçmeden evi kötülemesi pek olağan değildir. Çünkü bu bağlamda Rose'daki merak yerini tedirginliğe bırakmıştır denilebilir. Evi kötülerken varmak istediği nokta bu çiftin bir an önce gitmesini sağlamaktır. Yine Rose konuşma sırasında genç çiftin bodrum katında kaldığını öğrenince onlarla daha yakından ilgilenmeye başlar çünkü bodrum katının bilinmezliği başlı başına bir merak konusudur. Bir anlamda Pinter oyundaki bilinmezliği dört

17 a.g.e., s.102

18 PINTER, Harold, *The Birthday Party and The Room*, Grove Press, NY, 1961, s.104

bir yana serpiştirmek yoluyla gerilimi artırmıştır. Bilinmezlik ve merak beraberinde gerginlik getirmiştir dense yanlış olmaz. Genç çift oda aramak için gelmiştir. Bodrumda karşılaştıkları bir yabancı bu genç çifte yedi numaralı odanın boş olduğunu söylemiş ve bunun üzerine onlar da çıkagelmiştir. Böylesi bir anda Rose'un içinde bulunduğu gerilim ve paniği anlamak güç olmasa gerek. Kimdir bodrumdaki bu yabancı ve ne amaçla bu genç çifti buraya göndermiştir? Bir bakıma Rose'un huzuru kaçmıştır ve sıcak odalarının güvenliği yabancı biri tarafından tehdit edilmektedir. Söz konusu tehlike bununla kalmayacaktır çünkü çift odayı terkettikten sonra Bay Kidd yeni bir haberle çıkagelmiştir: Bodrum kattaki bu yabancıların asıl amacı Rose ile görüşebilmektir. Bay Kidd'in ısrarı ile görüşmeye kabul edilen bu yabancı kör bir zencidir. Rose bu davetsiz misafire hiç de içten davranmaz. Adının Riley olduğunu öğrendiğimiz bu yabancı gelişinden hemen sonra odanın genişliği ile ilgili yorumda bulununca odasını (güvenliğini) kaybetme korkusunu derinden yaşayan Rose'un tepkisi sert olur. Çünkü oda onları dışarıya karşı koruyan kale ile bir bakıma eşanlamlıdır:

Rose: Bırak odayı, bu oda hakkında ne biliyorsun? Hiç bir şey bilmiyorsun ve uzun da kalmayacaksın zaten. Benim şansım işte. Bu sürüngenleri içeri alıp odamı kokutuyorum. Ne istiyorsun?¹⁹

Oda sonunda bir yabancıya, hem de dışarıdan gelen bir yabancıya böylece kapısını açmıştır. Rose'un bunu engelleme çabaları boşa çıkmıştır. Belki de Rose, dört duvar ile korunan, kendine ve eşine özel bu küçük dünya'nın gün gelip tehdit edileceğini düşünemezdi bile. Rose'un Bay ve Bayan Sands'in varlığından duyduğu huzursuzluk Riley'nin gelişi ile artar. Rose'un babasından "eve dönmesi" mesajı getirdiğini söyleyen Riley'nin Rose'a Sal olarak seslenmesi de ayrıca ilginçtir. Tüm bu gelişmelere paralel olarak oyun yine bir belirsizlikle biter. Eve gelen Bert'ün kör zenciyi hiç yok yere hırpalaması ile birlikte Rose kör olmuştur.

George Wellworth'ün Riley ile ilgili yorumu bu açıdan bakıldığında ilginçtir: "Zenci ölümü, Rose'un geçmişini ya da gizli bir suçluluk duygusunu simgeleyebilir-büyük bir olasılıkla da sonucusunu-çünkü eşi zenciyi tartakladığında Rose kör olur. Ancak zenci Riley'nin işlevinin ne olduğu ve kocanın onu neden bu kadar şiddetli dövdüğü ile ilgili hiçbir ayrıntı yoktur".²⁰

Bu açıdan bakıldığında Rose'un dış dünyaya duyduğu korku ve güvensizlik onu haklı çıkarmıştır denilebilir. Korktuğu bu evren, yolladığı kör bir zenci ile bir anda mutluluğunu, güven duygusunu ve de huzurunu kaçırmaya yetmiştir. Martin Esslin'in Rose'un bu korkusuna getirdiği yorum yerindedir denebilir: "The Room'da Rose'un evini kaybetme

19 PINTER, Harold, *The Birthday Party and The Room*, Grove Press, NY, 1961, s.117

20 WELLWORTH, George, *The Theatre of Protest and Paradox*, NY Univ.Press., 1964, s.200

korkusu açıkça ölüm korkusudur. Onu eve çağırın zencinin gelişi bana kalırsa yaklaşan ölümün bir belirtisidir".²¹ O zaman Pinter'in oyunlarında sıklıkla işlediği ölüm, yalnızlık, iletişimsizlik, korku gibi kavramlar karakterlerle sınırlı kalmayıp, günümüz insan gerçeğini yansıtmaktadır denebilir. Tynan'la yaptığı bir söyleşide Pinter, odada duran iki insanın neden korktukları sorusuna verdiği yanıtla bir bakıma The Room oyununun özünü verir bizlere: "Açıkçası, odanın dışında olanlardan korkarlar, odanın dışında üzerlerine çöken korkutucu bir dünya vardır. Eminim ki bu benim için olduğu kadar sizin için de korkutucudur".²² Bunu söylemekle Pinter, günümüz yaşantısında bu türden güvensiz ortamların ve korkunun herkes için geçerli olan bir yaşam gerçeği olduğunu vurgulamak amacındadır.

21 ESSLIN, Martin, *The Peopled Wound*, London, Methuen, 1970, s.84

22 ESSLIN, Martin, *The Theatre of the Absurd*, Penguin, 1961, s.266

KAYNAKÇA

- BROWN, J., Russel, **Modern British Dramatist, Godot and His Children**, Grove Press, NY, 1967
ELSOM, John, **Post-War British Theatre**, London, 1976
ESSLIN, Martin, **The Peopled Wound**, London, Methuen, 1970
ESSLIN, Martin, **The Theatre of the Absurd**, Penguin, London, 1961
HAYMAN, Ronald, **Harold Pinter**, Heineman, 1980
KERR, Walter, **Harold Pinter**, London, 1967
PINTER, Harold, **The Room and The Birthday Party**, Grove Press, NY, 1961
SALEM, Daniel, **The Impact of Pinter's Work**, Ariel, 1986
WELLWORTH, George, **The Theatre of Protest and Paradox**, NY Univ. Press, 1964

Anahtar Kelimeler: Harold Pinter, Oda, Korku ve Barınak, İletişim eksikliği